

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **J. M.,** zastoupeného Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou se sídlem AK Muchova 9/223, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,** se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 16. 3. 2011, č. j. X, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2012, č. j. 2 Ad 40/2011 – 77,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 968 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce po právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení žalobce v řízení o kasační stížnosti nese stát.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze (dále též krajský soud), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované vydanému v řízení o námitkách proti rozhodnutí o nepřiznání invalidního důchodu.

Krajský soud při posouzení věci vycházel z následujícího skutkového stavu: Rozhodnutím ze dne 31. 5. 2010 zamítla žalovaná žádost žalobce o přiznání invalidního důchodu podle § 38 zákona č. 155/1995 Sb. s odůvodněním, že podle posudku lékaře OSSZ Plzeň - město ze dne 17. 3. 2010 žalobce nebyl invalidní podle § 39 tohoto zákona a k 31. 12.2009 nebyl plně ani částečně invalidní podle § 39 a § 44 zákona, neboť jeho pokles pracovní schopnosti činil pouze 20 %. K obdobnému závěru pak dospěla žalovaná i v řízení o námitkách, kdy byl pokles pracovní schopnosti žalobce na základě posudku lékaře LPS ČSSZ ze dne 2. 12. 2010 určen 30 %.

Při přezkoumání rozhodnutí žalované se krajský soud opíral o posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen MPSV) ze dne 5. 1. 2012. Po vyhodnocení posudku z hlediska jeho úplnosti a přesvědčivosti pak dospěl k závěru, že zdravotní stav žalobce je dlouhodobě nepříznivý a jeho hlavní příčinou je porucha osobnosti. Psychotické onemocnění nebylo prokázáno, v dokumentaci jsou doloženy jen depresivní a úzkostné rysy. Oční postižení rovněž nebylo prokázáno, stejně tak jako postižení levostranných končetin. V obou posledně uvedených případech se jednalo o agravaci potíží a simulaci choroby. Následek srdečního infarktu z roku 1996 nezanechal závažnější funkční následky, ty nejsou doloženy ani po laparoskopickém odnětí žlučníku. Vysoký krevní tlak je při léčbě kompenzován. Komise hodnotila funkční postižení osobnosti žalobce jako středně těžké a podle kapitoly V. položky 7 písm. b) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb. určila jeho pokles schopnosti pracovní činnosti na 30 %. Žalobce tak k datu vydání napadeného rozhodnutí nebyl invalidní podle § 39 zákona č. 155/1995 Sb. Krajský soud proto shledal napadené rozhodnutí zákonným.

Kasační stížnost podal žalobce (dále jen stěžovatel) z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy pro vady řízení před soudem spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Konkrétně namítal, že v hodnocení jeho zdravotního stavu je nesprávné a zvláště závěry o neexistenci stěžovatelem uváděných onemocnění neodpovídají skutečnosti. Stěžovatel prodělal v roce 2005 cévní mozkovou příhodu, jejímž následkem trpí praktickou hluchotou levého ucha a snížením sluchu pravého ucha, dále praktickou slepotou spolu s levostranným ochrnutím a ztrátou rovnováhy. Dále trpí ischemickou chorobou srdeční, k čemuž se ještě přidala mykóza na obou horních končetinách. Pro uvedená postižení není stěžovatel schopen vykonávat žádnou výdělečnou činnost.

Stěžovatel je proto toho názoru, že měl být ve věci vypracován revizní posudek jiné posudkové komise MPSV, přičemž by měl být o konání zasedání vyrozuměn a k tomuto jednání předvolán, aby měl možnost se tohoto jednání zúčastnit a vyjádřit se k věci, což se doposud nestalo. V dalším pak stěžovatel odkázal na svá vyjádření učiněná v rámci řízení před soudem a na zdravotní dokumentaci, která je součástí spisu. Závěrem navrhl, aby byl napadený rozsudek Městského soud v Praze zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předmětem řízení v dané věci bylo posouzení nároku stěžovatele na invalidní důchod, tedy na dávku podmíněnou dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem.

Vzhledem k tomu, že soudy nemají odborné medicínské znalosti, vycházejí při posuzování zákonnosti správních rozhodnutí o nárocích na tento typ dávek z posudků příslušných posudkových orgánů, podle § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb. především z posudků posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí. Krajský soud proto nepochybil, pokud nechal takovýto posudek ve věci vypracovat a pokud se o něj také při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti stěžovatele opíral. Posudek posudkové komise MPSV ovšem soudy hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásady volného hodnocení důkazů a rozhodným pro posouzení věci se stává jen tehdy, splňuje-li požadavky úplnosti skutkových zjištění a přesvědčivosti posudkových závěrů na základě těchto zjištění učiněných. V případě invalidity tedy musí být z posudku vždy zřejmé, že zdravotní stav posuzované osoby byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotní dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, dále v něm musí být uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav lze podřadit pojmu dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a pokud ano, v jakém rozsahu v důsledku zdravotního postižení poklesla schopnost pracovní činnosti posuzovaného. Procentní míru poklesu schopnosti pracovní činnosti podle charakteru zdravotního postižení pak komise hodnotí podle přílohy k právnímu předpisu, přičemž zdravotní postižení musí být zařazeno s ohledem na druh a intenzitu postižení pod příslušnou kapitolu, oddíl a položku této přílohy, a současně musí být objasněno, proč v rámci zde stanoveného rozpětí komise určila míru poklesu pracovní schopnosti ve výši jí stanovené. Dále musí být zvážen i rozsah a závažnost dalšího nebo dalších zdravotních postižení pro možné zvýšení (nebo snížení) základního bodového ohodnocení a případně provedena i rámcová pracovní rekomandace.

Výše uvedené požadavky posudek posudkové komise MPSV ze dne 5. 1. 2012 splňuje a ani Nejvyšší správní soud nemá pochyby o závěrech zde uvedených. Komise při vypracování posudku vycházela z kompletní zdravotní dokumentace, jejíž úplnost nezpochybnil ani sám stěžovatel, určila v souladu s ní správně hlavní příčinu jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, řádně provedla též zhodnocení míry funkčního postižení vyplývajícího z jeho doložených chorob a pracovní schopnost stěžovatele adekvátně posoudila dle příslušných ustanovení § 39 odst. 3 a 4 zák. č. 155/1995 Sb a přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb. Rámcová pracovní rekomandace v posudku sice chybí, tato informace má však jen doplňkový charakter a její absence na přesvědčivost posudkových závěrů nemá žádný vliv.

Stěžovatelovy námitky dovozující neúplnost skutkových zjištění a nesprávnost posudkových závěrů pak zůstávají v rovině pouhého tvrzení, které nemá oporu ve shromážděné zdravotní dokumentaci. Stejně tak nedůvodnou je námitka, že stěžovatel nebyl k jednání posudkové komise pozván a ta proto nemohla řádně jeho zdravotní stav posoudit. Zde je nutno podotknout, že úkolem posudkových komisí MPSV je pouze hodnotit zdravotní stav žadatelů podle kriterií stanovených právními předpisy, nikoliv provádět primární klinická zjištění. To je úkolem ošetřujícího lékaře stěžovatele a lékařů odborných, u nichž se léčí. Ti se pak podílejí na kompletizaci zdravotní dokumentace. Přítomnost stěžovatele na jednání posudkové komise by tak byla nezbytná pouze v případě, pokud by zdravotní dokumentace o jeho zdravotním stavu byla neúplná, některé nálezy nejednoznačné či dokonce rozporné, případně pokud by bylo třeba došetřit některé skutečnosti v rámci vyšetření za hospitalizace a komise k tomu od něj potřebovala podrobnější informace. Takováto situace však v projednávané věci nenastala. Výše

uvedenému pak odpovídá i skutečnost, že žádné ustanovení zákona povinnou přítomnost posuzovaného na jednání posudkové komise ani nepředepisuje. S posudkem posudkové komise MPSV přitom stěžovatel byl seznámen a měl možnost se k němu vyjádřit při jednání soudu, s uvedenou námitkou, kterou stěžovatel uplatnil již v řízení před krajským soudem, se ostatně tento soud řádně vypořádal již v odůvodnění napadeného rozsudku. Důvody k nařízení „revizního“ posudku jiné posudkové komise MPSV či posudku znaleckého tak nebyly dány.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze netrpí tvrzenými vadami podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, správní orgán sice byl úspěšný, ve věcech důchodového pojištění však nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona ani on. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 a 2 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Ustanovené zástupkyni stěžovatele soud přiznal v řízení o kasační stížnosti za jeden hlavní úkon právní služby odměnu ve výši 500 Kč, podle § 7 a § 9 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb., k níž náleží náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky ve výši 300 Kč. Podle § 57 odst. 2 s. ř. s. se částka 800 Kč navyšuje o DPH ve výši 21 %, tedy o 168 Kč, celkově tak bylo přiznáno k úhradě nákladů zastoupení stěžovatele 968 Kč. Tato částka bude zástupkyni stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce po právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese podle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 15. května 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu